

העלון יוצא לעילוי נשמת הקדושים יוחאי ליפשיץ, נריה כהן, יונתן יצחק אלדר יונדב חיים הירשפלד, שגב פניאל אביחיל, אברהם דוד מוזס, הי"ד

השולחן השבועי שלך מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖ כתובת אתר אינטרנט http://www.ohrshalom.net ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
פולה בת אהרון אמנון בן פינחס וורקנש בת אשטו בתיה בת ישראל פיבי בת אלי הנרי בן מאיר פרידה בת חיים מרים בת יוסף אהובה בת הלל טוני בן נחמן מאיר בן מויסי מנוח בן שבת חנה בת אברהם צבי בן דוד חיים בן עזרא רות בת אברהם פרידמן בן אהרון ישראל בן טיטוס טוביה בן יהודה אברהם בן שלמה צבי בן אנשל מוסיי בן נאום איבון יבון בת שרלי יוסף בן אהרון בכור סטלה בת נדלדו דוד בן משה אינגינה בת לאוניד רועי רוט הי"ד ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הפרשה - אדם כי יקריב מכם קרבן לה'

אמר האדמו"ר שיש לבאר עניין מצוות הקרבנות ומהותם בעבודת ה' וברשות שנתנה תורה לישראל להיותם מקריבים בעלי חיים הראויים לכך על המזבח. ואמר שזקנו המהרי"א כתב באריכות רבה שהרי ידוע כי שם הוי"ה וקוץ של אות וי"ד הם חמישה פרצופים. והנה כנגדם ברא הקב"ה דומם צומח חי מדבר נשמה. והנה מכל אלו הד' מינים יש ברורים ותיקונים לעלות. וכל אלו הדברים היו נתקנים ע"י הקרבן. בסוד מלח ונסכי יין ושמן, שהם דומם צומח ובעל חי.

והיודי שאדם מתוודה על הקרבן נגד מדבר, וכוונת הכהן בסוד נשמת הפנימיות. ובמעשה הקרבן מכניעים את רוח הטמאה ומבררים ניצוצות מבחינת נפש הבהמית [קליפת נגה] ובכוונת הכהן קושר ומייחד ומעלה רוח הקדושה, בסוד "קרבן להוי"ה, כנאמר "אדם כי יקריב מכם" - מכם דווקא בבחינות פנימיות נשמות ישראל.

והנה רצה הקב"ה שבארץ התחתונה יהיו נכללים בה כללות העולמות אבי"ע, וביטויים בא בעמ"י שהקב"ה בחר בהם, שהם יקשרו את כל ארבעת העולמות ביחד "קרבן לה" על מנת שיהיה בהם כוח לברר את כל הברורים שיש מעץ הדעת. וזה בד' הבחינות של העולמות אבי"ע.

וחלק הדומם הוא כלי אל הנפש, ובתוכו הוא הצומח שהוא כלי אל הרוח, והבעל חי כלי אל הנשמה, והמדבר כלי אל החלק בנשמה הנקרא "חיה", כנאמר "ויהי האדם לנפש חיה" וכדברי התרגום "לרוח ממללא" בסוד מים אש רוח עפר.

וצריך לדעת שכל הבחינות הם בסוד גוף וצלם ונשמה. ועפר העולם הזה הוא גוף, וצומח וחי ומדבר הם נגד הגוף הפנימי הנקרא צלם שכולל יצר הטוב ויצה"ר. ולכן בכל אלו יש בחינות טהורות ויש טמאות, ובתוך כל אלו יש בחינות אורות ישראל עם הקודש, וכל זה בכללות, אבל בפרטות הוא אין שיעור

והנה, נראה לפעמים בשעת ירידת נשמות אדם רשע, ובעת אצילות נפש לבהמה, מרכיבים את הנשמה ההיא בתוכה להעניש כפי אשר יגזור. והקרבן מקרב רחוקים, כי אותו אדם עובר בשוגג מה שעברה נשמת הרשע במזיד, וע"י תשובה וידוי והקרבת הקרבן נתקן.

ולבאר זאת, בידוע כי גוף האדם החומרי נחלק לד' ליחות. לבן אדום ירוק שחור, נפש הבהמית גוף החיצוני ובתוך אותה נפש בהמית קיים יסוד העפר, שבו מתלבש קליפות נגה, הם היצר הטוב והיצה"ר, בסוד צלם הגוף הפנימי.

ובמלבוש נגה הזה מתלבשת נפש מעולם העשייה באופן של אורות, והיא אינה נהנית וניזונה מחיצוניות נפש הבהמה, אלא בהתלבשות יצה"ר.

והוא הגובר בה ומלכלך אותה, ומקרב אצלה את העכירות והשמרים הרע של הנפש הבהמית, ובהכרח תהיה הנפש חולה ותחטא, כי מזונה הוא מאכלים רעים.

אך כשהיצר הטוב גובר על ד' יסודות, אזי מברר הוא את הכל, לא רק את זכות הדם והטוב והמובחר שיש באותה נפש בהמית, ומקרב את נפש דעשייה, וממילא גם היא בריאה ואינה חוטאת, כי גם ד' יסודות חומר של הנפש הבהמית מורכבים מטו"ר, ומאותו חלק הרע שבה בא החיות ליצה"ר שבשורשו הוא ס"מ.

וכשזה גובר מקרב את העכירות והרע זבו אל הנפש העיקרית, כי גם הנפש והאורות של עולם העשייה היא טהורה ומבוררת, אלא שיש זמנים שהיא יונקת וניזונת מהיצר הרע.

אם כן נמצינו למדים, סדר האדם - כי בגוף החומרי נפש הבהמית יש ד' יסודות רעים, ועליהם שוכן מלבוש כתנות עור הנחש, וארבע יסודות הרעים אלו הם המעוררים את כל המידות הרעות והתאוות ומחשבות זרות, אבל יש גם כן ארבע יסודות טובים מצד הטוב.

ועליהם שוכן מלבוש כתנות אור בסוד קליפות נגה מצד הטוב שבה, ובכוח ד' יסודות אלו יכול לתקן את ד' היסודות הרעים ולהחזירם לקדושה, וזה שורש הבחירה החופשית שבאדם.

אם כן נמצא כי העכירות של נפש הבהמית שבאדם כשעולה אל הנפש הפנימית לינק ממנה, היא הגורם שיחטא, ומי גרם לו שתהא לו עכירות זו, זה מכוח הנפש הבהמית שבעל חי, שהוא חיצוניות נפש הבהמית שבאדם.

ולכן, כשהאדם חוטא ומקריב קרבן נפש בהמית של בעל החיים, שהיא שגרמה לו לחטוא, ואז יורדת אש מגבוה, ושורפת את העכירות, ושורש נפש הבהמית של האדם נמשך לו זכות ונקיות ומתכפר לאדם.

ולהיות כי גם נפש הדומם והצומח הם יותר עכורים כי גם הם גורמים ומסייעים לחטוא, גם הם קרבים על המזבח לכפר על האדם ולנקותו מכל מידות רעות, ולהחזיר הכל לטוב, לעבוד את השי"ת בכל הכוחות והמידות הרעות גם כן, ואז יתברכו כולם ממקור הברכות.

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

"וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר"

שאינו לנו תקנה בזמן הגלות אלא מסירות נפש.

ולזה "וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר" – ששה תיבות [מילים] וכ"ה אותיות [כמספר פרשת שמע ישראל]

נגד מסירות נפש של קריאת שמע.

"אדם כי יקריב מכם קרבן" את עצמו מקריב במסירות נפש.

מאורות הסיפור החסידי עלילת הדם - א

פסח היא ה"עונה" הקלאסית של עלילות הדם. בעיירה הקטנה דאגוזה שבדלמטיה (יוגוסלביה של היום) העלילו עלילה כזו לפני 330 שנה. להלן פרטי הסיפור.

הסיפור מתחיל ביום הראשון של חג הסוכות שנת ה'שפ"ג, כאשר פשטה השמועה בדאגוזה, כי נערה נוצריה נעלמה מביתה ולא נודעו עקבותיה. כאשר נקפו השעות, הלילה התקרב והנערה לא נמצאה, יצא אביה, סוחר מקומי, לחפשה בעזרת שומרי העיר. הם חפשו בתחילה בשדות וגנים הסמוכים, שם נהגה לטייל לעיתים קרובות. לבסוף החלו לחפש גם בבתיים ואכן בביתה של מגדלת ירקות נוצריה מצאו מתחת למיטה את גווית הנערה. האשה נעצרה מיד. בינתיים נאסף המון, רובם גויים, שליוו את הרוצחת בקללות נמרצות, אולם אחד מהם שאל אותה כלאחד יד; אולי היהודים אמרו לך לעשות זאת, כדי להשתמש בדם הנוצרי לחגם? האשה לא ענתה דבר, אולם המילים נכנסו לראשה ונתנו לה רעיון כיצד להינצל. ואכן, כאשר נחקרה במשטרה הודתה ברצח, אולם טענה כי היהודים ציוו עליה לבצע את המעשה. מי הם היהודים האלה? - שאלוה החוקרים. האשה הכירה רק יהודי אחד, סוחר מכובד בשם יצחק ישרון, אצלו הלוותה פעם כסף נגד משכון, עתה היא הטילה את האשמה עליו. אנשי המשטרה יצאו מיד לרחוב היהודי ועצרו את ר' יצחק ישרון. הוא הובא לתחנת המשטרה, שם הצביעה עליו האשה ואמרה: זה הוא האיש! אימת מות נפלה על היהודי המסכן, הוא הכחיש כמובן כל שייכות עם האשמה, אולם בהיותו מבולבל, הכחיש גם את העובדה כי הוא ראה את האשה אי פעם, או דיבר איתה. הוא התכוון להגיד, שלא דיבר איתה על הדבר הנורא הזה - הרצח! אולם החוקרים חשבו, כי הוא רוצה להכחיש לגמרי שהוא מכיר אותה. מיד הביאו עדים שהעידו כי לא רק שהוא מכיר אותה, אלא גם הלווה לה כסף תמורת משכון. משתפסו את היהודי ב"שקר" זה, היו החוקרים משוכנעים כי אכן הוא שידל את האשה לרצוח את הנערה. שנאתם העיוורת של הנוצרים ליהודים העבירה אותם על דעתם והרעילה את מוחם, עד שמוכנים היו להאמין לכל דבר רע שיוחס ליהודים. היו מוציאים מיד עונש מות על ר' יצחק ישרון אולם בכל זאת לא היו הוכחות ישירות ועל כן החליטו להביא את הנאשם לידי "הודאה" באשמה. בשטח זה הם היו בעלי נסיון עשיר - לענות את הנאשם בעינויים ויסורים קשים, כדי שיודה מאונס. ביום השלישי לחקירתו, החלו לענות את היהודי האומלל שנאשם בשידול לרצח, קשרו את ידיו לאחוריו, ועקדו אותו לגובה כמה מטרים כדי שפתאום יתירו את החבל והוא יפול ארצה. על "חכמה" זו חזרו פעמים אחדות, עד שנעו זעו כל אבריו. ר' יצחק, אם כי סבל נוראות לא יכול היה להודות בעוון לא לו. הוא ידע אל נכון, כי כאן המדובר לא רק בו אישית, כי אם בכל הקהילה היהודית, שעלולה להפגע בעקבות עלילת הדם שהגויים טופלים עליה. הוא החליט לסבול יסוריו בשקט ולא להודות, כדי לשמור על כבוד עמו. כשהוא חולה מעינויים, נעזב ר' יצחק בבית הסוהר ימים אחדים. לאחר מכן, כשהוא עדיין עמד בסירובו ולא הסכים "להודות", גמרו אומר החוקרים כי הוא "מכשף", הם גילחו את שערות ראשו וביום השביעי שוב החלו לענותו, ר' יצחק סבל בדומיה ולא "הודה". כפי שהוא סיפר לאחר מכן, הרי שבשלב מסוים של העינויים, הגיע ר' יצחק לנקודת משבר וחשב להודות, כדי להיפטר מהסבל העל אנושי. אולם פתאום הוא הרגיש כאילו כוחות חדשים, טמירים, נכנסים לגופו המעונה וחש כי השם יתברך עמו נגד כל צר ואויב. מאז ואילך הוא לעג למעניו והוכיחם על פניהם, על כי מענים הם יהודי רק בגלל שלא רוצה להודות בפשע שלא פשע.

מאורות אוצר החיים למהרי"א מקומרנא

כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה' –

בהרחיק החמץ שהוא נעשה בשהייה גדולה, מקרבנו יקח דמיון לנפשו לקנות מידת הזריזות והקלות והמהירות במעשה השי"ת, ומחמת שהיאוש והעצלות נמצא ביחיד יותר מהרבים, ולכן לא הקפידה התורה במנחת ציבור בשתי הלחם שבא מזמן לזמן, משא"כ בלחם הפנים שהיא מנחה תמידית, ונצטוונו על הדבש שיתמעט האדם מלרדוף אחר המאכלים המתוקים לחיכו, ועוד שהשאור מגביה עצמו והדבש מעלה רתיחתו, והרמב"ן נתן טעם לסוד שיתף מידת הדין במידת הרחמים.